

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἐσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

Τῷ ΑἰΔ. ΔΙΕΥΘΥΝΤῃ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛῶ

Γραφεία: Γερμανοῦ 90.

Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Ἡ Πεντηκοστὴ εἶναι ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας μας. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ Ἀπόστολοι τεθλιμμένοι καὶ ἀναποφάσιμοι δὲν ἠδύνατο νὰ δώσουν ἐξηγήσιν τῶν μυστηρίων ἅτινα ἀθρόως πρὸ αὐτῶν ἐξετιλίσσαντο. Ἦσαν δειλότεροι λαγῶν καὶ ἀφωνότεροι ἰχθύων. Ἐχουν ἴδει ἀπειρίαν θανάτων καὶ ἔχουν λάβει ἀφθονίαν ἐπαγγελιῶν ἀλλ' ἀκόμη εἶναι μετέωροι. Τοὺς συνέχει φόβος καὶ τρόμος ἀναλογιζόμενοι τὴν κατ' αὐτῶν λύσσαν τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων. Ἀναμένουν ἐναγωνίως Ἐκεῖνον ὅστις θὰ τοὺς ἐνδύσει δύναμιν ἐξ ὕψους κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου. Παραμένουν ἐγκλειστοὶ εἰς τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο ὑπερῶν προσδοκῶντες τὸν μυστηριώδη Παράκλητον ἵνα τοὺς παρηγορήσῃ, ἵνα τοὺς ἐμψυχώσῃ, ἵνα ἐξηγήσῃ εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ ἀνεξήγητα μυστήρια. Χάος ἀβυσσαλέον καὶ ἀπειλητικὸν ὄρθοῦτο πρὸ αὐτῶν. Οὔτε νὰ προχωρήσουν οὔτε νὰ ὀπισθοχωρήσουν μόνοι των ἠδύνατο. Ἐπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ Ὁδηγός, ὁ Κυβερνήτης, ὁ Πλοηγός, ὅστις θὰ ὑπεδεικνυεν εἰς αὐτοὺς πῶς θὰ διέπλεον διὰ μέσου τοσοῦτων σκοπέλων καὶ ὑφάλων χωρὶς νὰ προσκρούσουν καὶ συντριβοῦν ἐπ' αὐτῶν καὶ ματαιώσουν καὶ τὸ Θεῖον ἔργον δι' ὃ ἐκλήθησαν. Φαντασθῆτε πρὸς στιγμὴν τὴν θέσιν των καὶ τὴν ψυχολογικὴν των κατάστασιν εὐσεβεῖς ἀναγνώσται! Δέκα μόνον ἡμέρας ἔμειναν μόνοι ἀπὸ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς καὶ αἱ ὀλίγαι ἐκεῖ-

ναι ἡμέραι τοῖς ἐφαίνοντο αἰῶνες ἀτελεύτητοι. Πότε θὰ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος; Τί εἶται αὐτὸς ὁ Παράκλητος; Πῶς τῇ βοηθείᾳ τούτου θὰ ἀνατρέψουν πᾶν τὸ κακῶς ἔχον ἵνα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῶν στήσουν θριαμβευτὴν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, τὸ σύμβολον τῆς νίκης; Πῶς θὰ κινήθοῦν ἀνευ χρημάτων, ἀνευ τῆς συνδρομῆς οὐδενὸς ἰσχυροῦ τῆς γῆς, ἀνευ μορφώσεως, ἀνευ κοινωνικῆς ἐπιρροῆς; Πῶς θὰ πείσουν οἱ ἀγράμματοι τοὺς σοφοὺς; Πῶς θὰ ὑποτάξουν οἱ ἀνίσχυροι τοὺς πανίσχυρους; Πῶς θὰ ὑπερηδέξουν τὸ χάος; Πῶς θὰ διαπλεύσουν τὸ τρικυμιῶδες πέλαγος τοῦ κόσμου; Ἴδου ἐλάχιστα ἐκ τῶν ἀπειρῶν καὶ ἀδυσωπῆτων ἐρωτημάτων ἅτινα ὄρθοῦντο ἀνεξήγητα πρὸ αὐτῶν. Ἄλλ' αἴφνης ὅλα ταῦτα τὰ σκοτεινὰ νέφη διαλύονται καὶ αἰθρία καὶ γαλήνη μυστηριώδης ἐπικρατεῖ ἐν τῇ ψυχῇ των. Τί εἰς τοῦτο συνετέλεσεν; Κατὰ τὸ φαινόμενον ἕνας ἀνεμοστρόβιλος καθ' ὃν ἀντελήφθησαν γλώσσας πυρίνας καθημένας πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν κεφαλὴν ἐνὸς ἐκάστου τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου!

Ἴδου ἐν συντομίᾳ ἡ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις τῆς ἐλεύσεως τοῦ Παρακλήτου! Καὶ ὃ τοῦ θαύματος! Αὐθῶρει οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἀνεμοστρόβιλοι καὶ αὐτοὶ ἔξορμούν καὶ σαγηνεύουν ψυχὰς καὶ κατακτοῦν τὸν κόσμον. Ὡς πῦρ κατακαίουν τὸ κακὸν καὶ ἐκ τῆς τέφρας τούτου δημιουργεῖται ἕνας νέος κόσμος. Ὁρμούν ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τοὺς λύκους τοὺς

Κοσμολογικαὶ μελέται.

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΙΡΤΙΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ποσειδῶν ἀποτελεῖ τὰ ἀκρότατα τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος ὄθια. Αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ἀφιχθεῖσαι ἐξηντηλιμέναι καὶ ἀσθενέσταται μέχρι τοῦ σημείου τούτου, δὲν ἔχουν πλέον σθένος νὰ διαπεράσουν εἰς ἀπωτέρας ἀποστάσεις.

Καὶ τώρα διακόπτοντες πρὸς στιγμὴν τὸ ἀνά τοὺς αἰθέρας νοερόν μας ταξίδιον καὶ διαναπαυόμενοι, στρέφομεν τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς μεγάλους τούτους ὄγκους, τοὺς ὁποίους τὸ σκῆπτρον τοῦ ἡλίου κυβερνεῖ, καὶ διερωτώμεθα: Ὑπάρχει ἄρα γε ζωὴ καὶ ἐκεῖ ἐπάνω, καθὼς ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁμοπάτριον καὶ ὁμογάλακτον ἀδελφὴν των ἢ αἱ μᾶζαι αὐταὶ αἱ ἀχανεῖς προωρίσθησαν νὰ εἶναι τὰ ἐνδιαιτήματα τοῦ θανάτου καὶ τῆς νεκρώσεως;

Δύο ἐνστάσεις ἔφερον οἱ ἀντιπρονοῦντες ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὴν μίαν στηριζομένην ἐπὶ ἀγιογραφικῶν καὶ τὴν ἄλλην ἐπὶ φυσικῶν λόγων. Ἡ Ἁγία Γραφή, μᾶς λέγουν, δὲν κάμνει κανένα λόγον περὶ τῶν πλανητῶν ὡς κατοικουμένων. Ἐκτὸς τούτου οἱ πλανῆται, παρεκτὸς τῆς γῆς, εἶνε οὕτω πῶς περὶ τὸν ἥλιον το-

μεταβάλλουν εἰς πρόβατα καὶ τοὺς ἀφοπλίζουν διὰ τῆς ἀγάπης, τῆς προσευχῆς, τῶν θαυμάτων! Οἱ σοφοὶ τοὺς ἀκούουν μετὰ ταπεινώσεως καὶ κατανύξεως. Τὰ μαντεῖα κλείουν, οἱ ναοὶ τῶν εἰδώλων μεταβάλλονται εἰς Χριστιανικοὺς ναοὺς, τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν συντρίβονται καὶ ἐκ τῶν λίθων των οἰκοδομεῖται ὁ ναὸς τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Ὁμιλοῦν αἴφνης ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου οἱ ἀγράμματοι Ἀπόστολοι ἵνα καταδηλωθῇ καὶ δι' αὐτοῦ ὅτι Ἐκεῖνος ὅστις διὰ τὴν παρακοὴν ἐπὶ Πυργοποιίας συνέχεε τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων ὁ Ἰδιος ἤδη διὰ τῆς ὑπακοῆς τῶν Ἀποστόλων ἐπαναφέρει εἰς αὐτοὺς τὴν ἐνότητα τῆς γλώσσης. Εἶχον δὲ μορφήν πυρίνης γλώσσης ἵνα δηλωθῇ ὅτι πρὸ αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν θὰ ὑποχωρήσῃ ὁ ἄγγελος ὅστις κατὰ τὴν Γραφὴν με φλογίνην ρομφαίαν ἐφύλαττε τὴν πύλην τοῦ Παραδείσου, ὅθεν διὰ τὴν παρακοὴν ἐξώσθησαν, οἱ Πρωτόπλαστοι. Ἴδον ἐν συντόμῳ μία ἄποψις ἦν μᾶς ὑπενθυμίξις ἢ μεγίστη αὕτη τοῦ Χριστιανισμοῦ ἑορτή.

ποθετημένοι, ὥστε νὰ ἀποκλείηται ἡ δυνατότης περὶ τοῦ κατοικησίου αὐτῶν· διότι ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν εἶναι πολὺ πλησίον πρὸς τὸν ἥλιον καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκονται ὑπὸ τὸ κράτος ὑπερβολικῆς ζέστης, ἄλλοι δὲ εἶναι πολὺ μακρὰν, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι κατάψυχροι· ἀμφότεραι δ' αὐταὶ αἱ συνθήκαι δὲν εὐνοοῦσι τὴν ζωὴν.

Ἄλλ' ἢ μὲν πρώτη ἐνστάσις πίπτει ἀφ' ἐαυτῆς, ἐὰν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή ἐγράφη ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν πλανῆτην μας, ἀντιπαροχομένη ἐν σιγῇ τὰ περὶ τῶν ἄλλων κόσμων. Ἡ δὲ δευτέρα ὁμοίως λύεται, ἐὰν ληθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ Θεία Δύναμις καὶ Εὐφυΐα εἶνε ἀπεριόριστοι καὶ γνωρίζουν νὰ κατοικίξουν τὴν ἕλην ὑπὸ πολλαπλᾶς συνθήκας καὶ πολυειδεστάτας μορφᾶς. Ἄλλως τε, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς Ἀστρονομίας ἀποδεικνύμενα, ὁ Πλάστης ἐφρόντισε νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ πράγματα καὶ ἄρη τὰς δυσχερείας, καλύψας μὲν τοὺς πλησιεστέρους πρὸς τὸν ἥλιον πλανῆτας δι' ἀτμοσφαιρας παχύτερας διὰ νὰ τοῖς εἶνε αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ὀλιγότερον ὀχληραὶ, ἐφοδιάσας δὲ τοὺς εἰς μακροτέρας κειμένους ἀποστάσεις διὰ δύο, τεσσάρων, ἕξ ἢ καὶ περισσοτέρων σεληνῶν καὶ οὕτως ἀποζημιώσας αὐτοὺς διὰ τὸ διάστημα. Ἐνῶ δὲ ἀφ' ἐνὸς αἱ δυσκολίαι πίπτουν, σπουδαῖοι ἀφ' ἐτέρου λόγοι, παρουσιάζοντες πλείστας ὄσας μετὰ τῆς οἰκουμένης γῆς καὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς ὁμοιότητος, μᾶς ὑποχρεώνουν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐξ ἄπαντος ἡ ζωὴ δὲν θὰ εἶνε ἄγνωστος εἰς τοὺς πλανῆτας, καίτοι ὑπὸ μορφᾶς ὅλων ξένων καὶ ἀγνώστους εἰς ἡμᾶς.

Καὶ ἰδὸν μερικαὶ τῶν τοιούτων ὁμοιοτήτων.

Ὡς ἡ γῆ τοιουτοτρόπως καὶ οἱ πλανῆται διαγράφουν ἐλλειπτικὰς περὶ τὸν ἥλιον τροχίους καὶ ἔχουν αὐτὸν κέντρον των, ἀπαρτίζοντες οὕτω τὸ ἰδιαίτερόν των ἔτος, ἄλλος μακρότερον καὶ ἄλλος βραχύτερον, ἀλλὰ πάντοτε στεροτύπως ἀναπαραγόμενον. Ὡς ἡ γῆ τοιουτοτρόπως καὶ οἱ πλανῆται ἔχουν τὸν ἄξονα οὐχὶ κατακάθετον ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς τροχιάς των ἀλλὰ κεκλιμένον· καὶ ἡ σοφὴ αὕτη κλίσις κάμνει ὥστε ἕκαστος τῶν πῶλων νὰ εἶνε κατὰ τὴν μίαν περίοδον τοῦ ἔτους ἐστραμμένος πρὸς τὸν ἥλιον καὶ κατὰ τὴν ἄλλην μακρὰν αὐτοῦ, διὰ νὰ λαμβάνουν χώραν ὥρων μεταλλαγὰ καὶ ποικιλίαι. Ὡς ἡ γῆ τοιουτοτρόπως καὶ οἱ πλανῆται περιστρέφονται οὐ μόνον περὶ